

Mati.

ZGODOVINSKA POVEST.

Po Bolandenu priredil K.

(Dalje.)

KO se je stemnilo in je posvetovanje le dolgo trpelo, dečki pa niso mogli ostati dalje v cerkvi, poslali so dijaki po navodila v samostan.

“Dečki naj gredo v gostilno in Štefan naj jim preskrbi dobro večerjo in mehka ležišča.”

“Ali jih ne bodo židje napadli in odpeljali?” vprašal je boječe Kajtimar, junak dneva, ki je bil poslan, da uredi s patorm Janezom celo zadevo.

“Ne bojte se! Dečki so sedaj varni. Žid se jih ne bode upal dotakniti. Popolnoma so prosti.”

“Hvala lepa!” in Kajtimar se je vesel poklonil in odšel.

To vam je bilo veselje med dečki, ko so začuli, da so prosti in da se jim ni

treba bati ničesar, dokler so pod varstvom katoliške cerkve.

“Dragi trpini”, jih je nagovoril navdušeni mladenič. “Vašega trpljenja je konec. Sicer se še ne ve, kaj bodo sklenili častiti očetje pri posvetovanjih, katere imajo. Vendar eno je gotovo, vi ste pribežali pod okrilje one velike dobre matere stiskanih in preganjanih — sv. katoliške cerkve. Velik je vpliv te matere narodov. Toda ta vpliv in ta moč pa je ravno, kar vam je naklonilo rešitev. Da, kaj bi bilo v sedanjih žalostnih časih za slabe in nizke sloje narodov! Kako strašno bi divjali mogočni brezvestni pješčaki in mogočnjaki, ko bi ne bilo katoliške cerkve. Otroci, kako strašna sužnost vas bi čakala, v kako strašno gorje bi vas bili gnali ti grdi trgovci s

sužnji, ko bi se ne bila zavzela za vas katol. cerkev. Tako vam pa lahko naprej povem, da boste, da, ste že osvobojeni. Naši očetje iz Bistre bodo raje vse žrtvovali, vse pretrpeli, kakor pa vas pustili v kremplih tega grdega človeka!"

"Živeli očetje Bistriškega samostana! Živela mati sveta katoliška cerkev", prekinila je cela množica navdušenega govornika.

Dijaki so imeli celi večer obilo posla, predno so bili njih varovanci preskrbljeni z vsem. Ko so se najedli okusne večerje iz kuhinje gostilničarja Štefana, pozvali jih je brat, ki je imel v oskrbi goste, da so opravili skupno večerno molitev. Ginljivo je bilo videti toliko množico dečkov, ki so sredi dvorišča poklekli in opravili z bratom kratko molitev. Solze veselja in hvaležnosti so jim porosile, ko je pobožen brat dodal še kratko molitvico v zahvalo Bogu za rešitev. Dečki so polegali po slamni in kmalu so utrujeni revčeki pozaspali. Gotovo so vsi sanjali o ljubi mamici, o ljubih bratih in sestrah, katerim jih je okrutna lakomnost židovska odpeljala, da so se zopet z njimi sešli. Smehljajoči obrazi spečih dečkov so pričali, da sanjajo lepe sanje.

"O sirote, le mirno spite in se odpočijte saj ste pod varnim zavetjem in obrambo najboljših mater svete katoliške cerkve," zamrmral je brat, ki je še enkrat prišel nadzirat, če je vse v redu.

Precej pozno je že bilo, ko so menihi končali posvetovanje in ko je pater Janez končal pogovor z židom.

Pred hišo ga je čakal Kajtimar.

"Častiti oče, prosim. . ."

"Kaj pa ti še tukaj delaš? Ali ne veš, da je zdaj že čas. . ."

"Oprostite, oče," segel mu je mladenič v besedo. "Vem, da sem prestopil samostanska pravila in prosim za to odpuščanja. Toda prišel sem prosit dovoljenja, da bi smel jutri zjutraj v Ljubljano."

"Ti? V Ljubljano? — Po kaj pa?"

"Oče, oprostite, rad bi šel pogledat, kaj je z Bronislavo?"

"O, za to ti ni treba hoditi v Ljubljano. Jaz ti povem tu sam, da je dobro preskrbljena. Hlapca se še sicer nista vrnila, toda pot ni dolga in sem prepričan, da so srečno prišli tja še pred nočjo?"

"In vendar, oče, prosim. . ."

"Ne, ne! Ne vidim uzroka!"

"Prosim lepo, oče! Pustite me!" odgovori mladenič v zadregi. Ko bi ne bila tema, bi bil pater Janez lahko opazil lahno rdečico na lepem mladeničevem obrazu.

"Povej uzrok!"

Mladenič za trenutek umolkne. Potem se pa ojunači in pravi: "Oče, deklica se mi smili. Rad bi kaj več izvedel o njej. To mora biti plemenito dekle."

"Otrok moj, to je sumljivo," pošalil se je duhovnik.

"Prosim, oče, pustite me."

"Dobro! Pa naj bode! Pripravi se; takoj po maši greva skupaj. Celo zadevo moram tudi jaz naznaniti županu ljubljanskemu. Ni nam sicer naklonjen, vendar upam, da mi bode pomagal v slučaju potrebe."

Drugo jutro na vse zgodaj odrdral je voz iz dvorišča bistriškega samostana, s patrom Janezom in Kajtimarom proti Ljubljani. Radi močvirja je vodila pot v Ljubljano prav tist pogorja na Vrhniko in od tu dalje po državni rimski cesti skozi Brezoviče v Ljubljano. Na Vrhniki se jima je pridružil še patron Kogoj.

Bronislava se je zveselila prihoda svojega rešitelja, kajti bila je v veliki negotovosti, kaj se bode z njo zgodilo. Celo noč je prebdela med upom in strahom. Še le pozno proti jutru je zatisnila oči. Toda mučile so jo težke sanje. Žid jo je lovil, ona je pa bežala. Ravno jo je hotel zagrabit, ko jo je rešil krasen mladenič, v katerem je spoznala Kajtimara. Prebudila se je.

Zato se je pa toliko bolj zveselila prihoda Kajtimarjevega, ker je hotela izvedeti gotovost, kaj se bode z njo zgodilo.

Z veseljem je poslušala pripovedova-

nje Kajtimarjevo, ko ji je na dolgo in široko popisoval vse dogodke po njenem odhodu.

"Kaj? ubogi dečki so tudi rešeni? O, hvala Bogu! Kako so se mi smilili. Ko smo kje počivali, ter ni bilo židov poleg, o kako smo molili, kako smo zlasti Marijo prosili pomoči in rešitve! Toraj nas je Marija uslišala!"

Hodila sta po vrtu med lepimi gredicami, polnimi krasnih cvetlic. Redovnice so zalivale, čistile in urejevale te gredice. Dolgo sta tako hodila po vrtu in se pogovarjala, med tem ko so se P. Janez, patron Kogoj in opatica posvetovali, kaj bi naredili z Bronislavo.

"Za nekaj tednov mora iti iz samostana," rekla je opatica Mati Uršula, kajti dobili smo sporočilo, da pride kraljica Teutberga, žena kralja Lotarja v Ljubljano in hoče ostati nekaj časa pri nas. V Rim gre prosit svetega očeta varstva in pomoči!"

"Kaj? kraljica Teutberga pride?"

"Da, prišel je sel iz Gornjega grada in napovedal njen prihod. Tako moramo poslati naše gojenke za ta čas domov na počitnice, da bomo imele dovolj mesta za kraljico in njeno spremstvo. Kam bi pa dali Bronislavo?"

"Pri nas ima lep prostor, če mislite! Moje hčere se je bodo zveselile. Kar danes naj gre z nami," ponudil je graščak Kogoj. In tako je bilo tudi odločeno.

Mei tem časom je pa Bronislava pripovedovala Kajtimaru svojo zgodovino. Sočutno in z zanimanjem je poslušal blagi mladenič žalostno povest ubogega dekleta. Ko so večkrat Bronislavi med tem pripovedovanjem solze zalile oči, začutil je tudi Kajtimar pod očmi nekaj, kakor — solze. Da, kolikor dalje je govoril s tem plemenitim toda tako nesrečnim dekletom, toliko bolj je izpoznaval njeno blago srce in ni bilo več sočutje samo, ki mu je vzbujalo zanimanje za njo, temveč

bilo je nekaj več! Da, nekaj več! Toda kaj? Kajtimar je zardel pri tej misli, Da, da Bronislava je najplemenitejše dekcle, kar jih je kdaj videl.

"In ko sem bila tako očepeljana od doma," pripovedovala je, "sem se silno bala. Zlasti ko smo zunaj na prostem prenočevali, me je bilo zelo strah. Bala sem se zveri, posebno pa še grdega žida žida ramega. Veliko sem prejkotala in premolila. Posebno sem se prestrašila, ko sem izvedela, kam me namerava grdi človek peljati. Jaz, krščansko dekcle pa naj grem v tako grdo in ostudno sužnost? Ne, ne, sem rekla. Toda, kako se naj rešim? Videla nisem nobene rešitve. Čim dalje smo šli proti Trstu, tem manj sem imela upanja. In vendar rešiti se moram. Raje smrt, kakor pa tako življenje, to je bil moj odločen sklep. Nekoč je pa židu izpadlo iz žepa to-le bodalce."

Bronislava potegne izza nedrija v usnjati nožnici nekako šest palcev dolgo bodalce in ga pokaže Kajtimaru.

"Ostro je!" pravi Kajtimar.

"Da! Pobrala sem ga hitro in velika misel mi je prišla v glavo. Čula sem, da je v skrajni sili, ko gre za duševno ali telesno smrt, dovoljeno izvoliti raje smrt, kakor pa udati se dušni smrti. Kajko bi se poslužila tudi jaz tega sredstva? In hitro sem skrila to bodalce v svoje nedrije in ga sedaj nosim seboj kot svoje edino orožje, s katerim se hočem braniti in ubraniti strašnega življenja kot mohamedanska sužnja!"

Prihod patra Janeza in patrona Kogoja je prekinil nadaljni pogovor.

Bronislava je rada sprejela ponudbo patrona Kogoja in tako so se kmalu vsi štirji odpeljali iz Ljubljane proti domu, pomirjeni zlasti po obljubi, katero je dal ljubljanski župan patru Janezu, da bode namreč v skrajni sili rad poslal menihom vojakov v pomoč in obrambo.

(Dalje prih.)

APOSTOLSTVO LAJIKOV.

za mlade in stare priredil F. V. P.

(Dalje.)

5. Apostolstvo lajиков v delavnicah

OSMINI praznika sv. Frančiška Ksaverija je prišel na porto jezuitskega kolegija v Bruselju, priprost ključavničarski mojster in želel govoriti s patrom

van Caleon.

"Prečastiti, ali me poznate?"

"Ne spominjam se vas."

"Jaz hodim k vam k spovedi. Rad bi vam nekaj povedal."

"Dobro! Kar povejte!"

"Pa se mi boste smejali, to vem, toda povedati vam pa le moram, drugače nimam miru. Ravnokar sem bil v cerkvi in ko sem tam pred podobo sv. Frančiška Ksaverija molil, mi je prišla neka misel v glavo. Že se smejite, saj sem vedel --"

"Le korajžo, dragi moj, nič se ne bojte."

"Ta misel je, kako bi že povedal, — ali bi ne bilo dobro, če bi ustanovili društvo mož?"

"Oho, prijatelj," ga je prekinil pater, "ta stvar ne gre tako hitro."

"To vem; toda škodilo ne bo nič, če poskusimo."

"Dobro! Pa poskusite, samo glejte, da dobite nekaj enako mislečih mož skupaj."

In možak je šel, poiskal in našel. Bilo je v nedeljo, dne 15. januarja 1854. Okrog kovaškega nakla je sedelo v kovačnici pri ključavničarju štirinajst možakov.

Veliko truda je stalo vrlega mojstra, da je vsakega posebej pridobil in mu natančno pojasnil stvar, zakaj se gre.

"Dolgo časa me je bolelo", je izpregovoril ključavničar, "da je tako malo mož ob nedeljah pri službi božji navzočih. Posebno pri naših pomočnikih sem opazil, da pri njih niti govora ni o kakih verskih dolžnostih. Če koga nagovarjam naj hodi v cerkev, se mi še posmehujejo, da bi človek mislil, da so ti mladeniči vero vrgli med staro šaro. Kakšne grde pogovore imajo med seboj v delavnici! Nobeno dekle ni varno pred njihovim umazanem govorjenjem, če gre mimo delavnice."

"Resnico govoriš, sošed!" je pritrdil širokopleč kovač. "z mojimi ljudmi je ravno tako. Kolnejo in klafajo, da je groza! Da vam rečem, včasih se mi zdi, kadar pridem v delavnico, da sem prišel v živ pekel. Toda kaj morem pomagati?"

"Kaj se more pomagati? Nekaj se že lahko stori! Če pride tak pomočnik k meni in kolne, mu najprvo prav z lepa povem: "Prijatelj, pri meni ni naveda preklinjati! Glej, kaj je tam nad vrati napisano: "Tukaj se ne preklinja!" Od začetka skoro vsak maje z glavo, ne koliko pogodnja, češ, če vam ni prav, pa grem drugam, i. t. d. Toda to me ne ustraši. Še nobeden ni zategadelj pustil delo, če je pa kateri šel, ga ni bilo škoda. Svoje ljudi točno plačujem, pri meni se jim

dobro godi in zato radi ostanejo. Ko pa mine par tednov, že pozabijo na kletev.

Za tem ne traja dolgo, pa že tuintam gro ta ali oni v cerkev. V časih vzamem tudi jaz, ali pa prvi pomočnik katerega seboj v cerkev. Nazaj grede spijeva v gostilni kozarec vina in tako se po malem uglađi, da mu ni več zoperna pot do cerkve. Povem vam, prijatelji, da imam sedaj zelo pridne pomočnike, obrt napreduje in Bog je dal svoj blagoslov."

"Resnica je to!" se oglasi ključavničar, ki je svojčas delal pri kovaču in je bil sedaj strojevodja v neki tovarni. "Jaz sam nisem bil boljši, predno sem prišel k vam, mojster. Toda izpreobrnil ste me in od takrat sem postal zopet veren in sem sedaj zelo srečen, za kar se imam zahvaliti edino le vam. Moja žena in jaz pogosto moliva za vas!" In solze so prišle staremu pomočniku v oči in se izgubile v gosti bradi.

Stari mojster je pa nadaljeval: "Kakor vidite, se da nekaj narediti tudi iz mož, na katerih ni navidez opaziti niti iskricice vere več. Toda iskra je še vendar, ki leži globoko v srcu." Kovač je pognal kovaški meh in veselo so vspalntele iskricke iz oglja. "Treba je le dati malo vetra, in iskrica postane vroč in žareč plamen. Tako tudi srce, če je tudi trdo, kakor jeklo, postane mehko in se da omehčati. Treba samo podpihati, navdušiti, bodriti in hrabriti.

Na kratko povedano, prijatelji, mi moramo držati skupaj in pognati meh. Oprostite, toda saj me razumete. Jaz mislim, da vsak iz med nas z besedo in molitvijo veliko lahko koristi svojemu bližnjemu. Vsak iz med nas mora biti apostol v svoji delavnici. Če nas bo več skupaj, potem boste še le videli, da je v možkih srcih še veliko dobrega in čaka le na buditelja, da to vzbudi iz spanja. In taki buditelji moramo biti mi. Kaj pravite na to prijatelji?"

"Tako je! Mi se strinjamo s teboj!" je kakor na povelje pritrdilo 14 rokodel-

cev. "Toda vi nas morate voditi," je pristavil ključavničar.

Mojster si ni dal tega dvakrat reči in jih je peljal k pateru van Caleon-u. Tam jim je sestavil pravila društva sv. Ksaverija in 23. januarja 1854 je sprejelo 15 mož tega društva skupno sveto obhajilo.

To društvo je bilo eno izmed onih belgijskih društev, ki so prejela iz rok papeževega nuncija, poznejšega kardinala Gonella svetinjo sv. Ksaverija. Dvajsetega julija je potrdil to društvo mehinski kardinal.

In kaj se je razvilo iz tega društva? Bruselsko društvo je štelu toraj od začetka 15 članov. Nekaj let za tem je bilo v Belgiji 342 takih društev z več kakor 82.000 člani. Bogati in revni, visoki in nizki, tovarnarji in delavci, mojstri in pomočniki so bratsko tekmovali med seboj. Temu velikanskemu društvu je sledilo ob strani roko v roki sorodno društvo 250.000 žena, ki imajo le dolžnost moliti za onih 82.000 mož, da bi Bog blagoslovil njihovo delo.

In božji blagoslov je bil očividni.

25. avgusta 1879 je praznovalo Ksaverijansko društvo 25 letnico svojega obstanka. Pater van Caleon je v svojem poročilu o društvenem delovanju poročal sledeče:

1. 13478 izpreobrnenj po zaslugah Ksaverijancev.
2. 4860 divjih zakonov je bilo popravljenih in spravljenih s cerkvijo in državo.
3. 273 oseb je prestopilo bodisi iz židovstva ali iz protestantizma v katoliško cerkev.
4. 272 otrok revnih starišev je bilo odgojenih na stroške društva v katoliških zavodih.

5. Nad 12140 starih časopisov in knjig je bilo uničenih ali njih izdaja preprečena.

Vse to je zasnoval ubogi kovaški mojster s svojo dobro voljo in s p.štenim in za dobro stvar vnetim srcem.

Toraj dragi čitatelj, vprašaj samega sebe 1. Kako je priprosti rokodelc za-

čel zatirati zlo in delati dobro? 2. Ali sem jaz že tudi kaj sličnega storil? 3. Ali ne morem tudi jaz v bodoče kaj storiti dobrega med sorojaki?

Koliko dobrega bi lahko naši delavci storili po naselbinah, koliko zla bi lahko zabranili!

Da, tudi priprost delavec je lahko apostol, apostol pri svojih rojakih. Dobra beseda najde lepo mesto, pravi pregovor. Bodi prijazen s takimi, pri katerih je še upanje, da se povrnejo na pravo pot in to jim kaži z lepin vzgledom. Priporočaj dobre časopise, odkrivaj laži in zavijanja protiverskih časopisov, razloži svojemu tovarišu, če je na napačni poti, da se moti in povdarjaj osobito vrednost katoliških društev in Jednote.

Dobro in pošteno dekle naj ne miruje prej, da v delavnici, kjer dela, preneha

vsako grdo in nespodobno govorjenje, vsako opravljanje in obrekovanje. Kako lep mir in sloga bi vladala po naselbinah, če bi se po tovarnah nekoliko manj govorilo o razmerah drugih družin ali oseb. Vsak človek ima svoje slabosti, zato naj vsak prej na svoje gleda in te skuša zatreči. Ne poslušaj opravljanja in pokaži, da zanj ne maraš, pa bo konečno prenehalo.

Najboljši apostoli so oni, ki imajo božjo čast in blagor bližnjega vedno pred očmi, ki se ne strašijo nobene žrtve, nobenega truda, doseči svoj cilj za dobrem. Priprost kovač je bil, po katerem je Belgiji Bog velike reči storil.

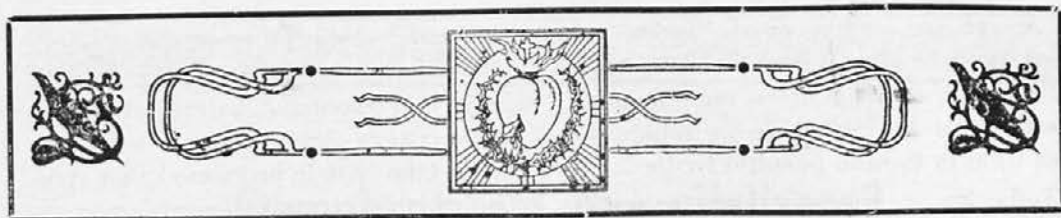
Pa tudi oni, ki drugega ne morejo storiti za rešitev duš, eno lahko storijo in to je — lahko molijo.

Molitev oblake prodira. —

(Konec prihodnjič.)

Sveta družina.

Skledarjev Vid pred nebeškimi vrati.

Skledarjev Vid je bil po svojem poklicu strugar. Zalagal je gospodinje celih treh občin in še več, s kuhalnicami, skledami, pinjami za surovo maslo in razno drugo potrebno domačo robo. Vkljub temu je ostal Vid uboga para; kajti računati ni znal in tudi nesreča ga je vedno zalezovala. Sam je bil bolan skoraj pol leta. Čudež je bil, da je sploh ozdravel. Njegova žena Marjeta je bila že cele dve leti v postelji. Konečno je rešila smrt njo in njega in ostal je Vid s štirimi otroci sam. Lojzika je bila slepa, Jakec je bil grbast, Marjetka in Vid sta pa bila oba zdrava. Želodci vseh so pa izborno delovali. Oče je bil kar obupan, kaj bo počel s tolikimi črvički. Toda Bog se ga je usmilil in poslal je škratico, ki je pobrala Jakca in Lojziko. Tega je bil Skledarjev Vid neizmerno vesel, toda križi in težave le niso hotele izostati. Vid, ki je že očetu precej bil v pomoč pri roko-delstvu, je moral k vojakom. Očetu se je krivil hrbet dan za dnem bolj in bolj, samih križev in težav, toda ni tožil in godrnjal. Samo enkrat, ko je bil mošnjiček popolnoma prazen, je nekoliko tarnal, češ da je toliko razlike na svetu. "Nekateri se gara in gara noč in dan, pa nikdar nič nima, drugi pa ne dela nič, lenuhari in postopa, pa ima vsega dovolj in ima vsak dan praznik. Malo enakosti in poravnave bi bilo pač treba na svetu."

Tako žalostnega in tarnajočega Vida je pa ljubi Bog sam ozdravil.

Bilo je v noči pred praznikom Sv. Rešnjega Telesa, ko je imel Vid čudovite sanje. Sanjalo se mu je, da je umrl in da

mu je navček iz malih lin vaškeva zvonika tako milo zvonil, kakor bi se jokal.—Potem je šel proti nebeškim vratam. Dolga je bila pot, toda bal se ni prav nič, samo nekoliko težko mu je bilo pri srcu, kako bode pri sodbi. Počasi je korakal po strmi poti in veliko ljudi je prihajalo za njim, šlo mimo njega, ga prehitelo in pustilo zadaj. Videl je, da je bila to sama gospoda v frakih in z visokimi cilindri. Na prsih so se blesteli redovi in odlikovanja, križci, zvezde in svetinje. Dame so bile oblečene v črno svilo in damast, s klobuki odičenimi s dragocenim perjem, okrog vratu so se jim blestele zlate verižice, katerih priveski so bili polni blestečih biserov. Med to množico, ki je hitela mimo njega, je bilo več častnikov s svetlimi sablicami ob strani. Celó voz poln gospode, v katerem je bilo vpreženih četvero belcev, je zdrčal mimo njega. Z veliko naglico je po strmini ropotal avtomobil in trobil, da se je moral vsak pešec umakniti in oddirjal dalje. Na zadnje sta še pripihala dva hribolazca z okovanimi čevlji in dolgimi palicami in tekla v potu svojega obraza, ne oziraje se ne na desno ne na levo, mimo njega. Sicer se jima je res že mudilo, kajti že predvčerajšnjim se jima je izpodrsnilo na Triglavu in sta že dva dni tavalala okrog.

"Ali smo na potu-proti nebesom?" sta vprašala Skledarjevega Vida že od daleč; "Nikjer ni rdečih znamenj in kažipotov; človek lahko zajde na tej poti. Po teh krajih ni o planinskih društvih nobenega govora!"

"Na pravi poti sta", je odgovoril Vid

in že sta ga pustila zadaj. Sedaj mu je pa postalo zares težko pri srcu, kajti bal se je, da za njoga ne bo več nobenega prostora ostalo, ker jih je že toliko šlo pred njim in to sami imenitni ljudje.

Toda, ko je prišel že blizu nebeških vrat, je že srečal voz, kateri ga je prej prehitel, ki se je v silnem diru vračal. Na njem je še bila vsa gospoda. Tudi z avtomobilom se ni drugače zgodilo. Vračala ste se tudi oba hribolazca, katera so zavrnil z opombo, da bi s svojimi čevlji preveč poškodovala tla v nebesih in celo nebo prebarvala z rdečimi znamenji. Velik, črnooblečen gospod se je ravno prepiral s sv. Petrom in mu kazal svoja odlikovanja na prsih, kaj je vse storil in koliko je svetu koristil.

"Prejel si že svoje plačilo!" je odvrnil sv. Peter; "prejel si križce in zvezde."

Pred sv. Petra je ponosno stopila gospa, da so njena svileni krila zašumela in pripovedovala mu je, kolikokrat je priredila veselice in piknike v korist ponesrečencev in ubogih otrok, ali že za to ali ono dobrodelno stvar; tudi drugi so se gnjetli okrog in vsak je pripovedoval svoja dobra dela in zasluge.—Na kratko je vse zavrnil nebeški vratar: "Prejeli ste že svoje plačilo!"

Vid je pri tem začel trepetati. Tedaj se je pa sv. Peter obrnil in zaklical: "Ali ni Skledarjev Vid tudi tukaj?"

"Tukaj, tukaj sem!" je zakričal na ves glas Vid in z enim skokom je že stal pred nebeškimi vrati.

"Le notri, le notri vstopi!" Ti si bil naznanjen in smo te že pričakovali," ga je sv. Peter bodril, ker se je Vid obotavljal v svoji revni obleki vstopiti v tako krasno palačo. Vrata so se kar sama pred njim odprla in sv. Peter ga je lahko porinil notri. Gospoda zunaj je začudeno zrla za njim. Vidu je pa bilo tako lahko pri srcu, da bi zavriskal samega veselja in sreče.

Velikanski sijaj mu je skoraj vzel pogled — . Tam spredaj je bilo nebeško mesto, tako blizu, toda zopet tako daleč —

tako krasno, skoraj prozorno kakor s srebrnih oblakov sezidano. Tisoče in tisoče je bilo zvonikov, katerih strehe so blestele čistega zlata, biserov v vseh barvah, vse tako čisto in prozorno kakor steklo. Na stolpčih ob straneh mesta so pa kakor čebele iz panja in nazaj prihajale neleške zvezdice. "Aha, tukaj ima ljubi Bog spravljene zvezde čez dan in zvečer jih izpusti na pašo, zjutraj se pa povernejo nazaj," si je mislil Vid. Toda ubrano zvonjenje, iz prva počasi in lahno ga je zopet opozorilo na nova čudesa. Glas zvonov je bil kakor petje angeljev. Toda glej! Tam iz najvišjega zvonika so se prikazale tri zlate in svetle zvezdice in se bližale naravnost njemu.

Prihajale in postajale so vedno večje, vedno večje — kar naenkrat so bile pred njim in postale so žive osebe. Pogledal jim je v obraz in v prvi je izpoznal svojo ženo Marjeto, v drugih dveh pa hromega Vidka in slepo Marjetico. — In Marjetica ni bila več slepa, — njene oči so bile lepše od zvezd. Mali Vidko ni bil hrom, ampak lep, kakor angelj. Vid se kar ni drznil govoriti z njimi, tako so bili vsi lepi. Oni so ga pa vzeli seboj in se izprehajali z njim po nebeških livadah. Čedalje veseljši in srečnejši je postajal Vid in vedno večja svetloba le bila v nebesih. Zvonovi so vedno glasneje zvonili in vmes se je čulo pokanje možnarjev.

Vid je vedel, da vse to velja njemu — .

Toda zvonjenja in pokanja topičev kar ni bilo konca ne kraja — . Vid se je prebudil. Zlati žarki jutranjega solca so sijali v sobo. Bum, bum, bum, je odmevalo od griča pokanje topičev in zvonovi so oznanjali iz lin vaškega zvonika veselo jutro praznika Sv. Rešnjega Telesa.—Vid se je razjokal. Bilo mu je tako težko — toda zopet tako lahko pri srcu.

Nkdar več ni godrnjal čez naredbe ljubelega Dega, najmodrejšega očeta, brez katerega volje niti las z glave ne pade. Kar Bog stori, vse prav stori!

Demokratizem ali socijalizem?

K.

Nihče ne zanika, da uče naši socijalisti tudi nekaj prav lepih naukov, katere mora vsakdo priznati in jim pritrditi. Toda ali so to nauki socijalizma? Ne! To je samo pavovo perje s katerim se je socijalizem našemaril, da bi lovil v svoje zanjke rezavredne kaline, da bi skrnil svojo pravo barvo in svoje volčje kremplje. To so vse nauki zdravega demokratizma.

Tudi prav nič ne zanikamo, da je med socijalisti nekaj mož, ki resno mislijo, ki delujejo s srcem in navdušenjem, ker vidijo v socijalizmu to pavovo perje in se za dovolje samo z njim, češ poskusimo s tem.

Toda v resnici pa je in ostane socijalizem tako grda pošast, da se je mora ustrašiti vsakdo, kdor jo pogleda naravnost v oči, kdor jo pogleda pod njeno ovčjo obleko, brez pavovega perja.

Resnica pa je dalje in ostane, da taki resni in trezni socijalisti v socijalistični stranki, kakor med našimi socijalisti ne morejo vspevati in prej ali slej odstopijo in morajo odstopiti, ker ne morejo soglašati s početjem voditeljev in načelnikov socijalistov. Koliko pisem smo že mi prejeli, ko nam ta ali oni piše: "Bil sem odločen socijalist, ker sem mislil, da se gre pri socijalistih samo za gospodarsko vprašanje in da je vse drugo postranska, privatna stvar. Toda bral sem to ali to knjigo, ali ta članek, začel sem premišljavati, pa sem spoznal, da nas delavce socijalizem, kakoršnega nas uče naši vodje, nikdar do boljše bodočnosti pripeljati nemore. Danes nisem več socijalist, dasi nisem kak tercijal..."

Do tega spoznanja je prišel nesrečni naš ruski bratski narod. Zaupal je svojim voditeljem. Dal se je preslepiti pavo-

vemu perju, ovčji obleki te rdeče pošasti in danes? — Brat moj—ali te ne boli kot Slovana srce, ko gledaš tega strašnega velikana, ta naš bivši ponos pod nogami grdega kajzerja? In kdo ga je tako ponižal? Morda ruska cerkev? morda rusko duhovništvo, morda ruski absolutizem? Dva grda žida, oba voditelja socijalizma, jeden, ki je bil v Ameriki na St. Mark's Pl. v New Yorku, drugi v Rusiji, sta izpremenila svoji nemški imeni, si naredla rusko srce, šla slepit narod s fanatičnim socijalizmom, s prav takim, s kakoršnim so nastopali med nami, Kristan, Konda & Co. namreč s socijalizmom ameriških boljševikov I. W. W. katere so povzdigovali do nebes,—ljudstvo, delavstvo in vojaštvo se je dalo preslepiti—in—padel je ruski narod, uničili in zaslužnili so ga v strašno nemško sužnost.

Brat moj, moreš reči, da nimam prav? da to ni resnica? Morajo socijalisti to zanikati? utajiti?

Sodnijska obravnava v Chicago Ill. je dokazala, da je bila I. W. W. organizacija nemška organizacija, podkupljena od Nemcev, da bi z Ameriko naredila isto, kar je naredila bratska njih organizacija z Rusijo.

Rojak, ako si socijalist, pomisli vse to! Beri časopise! — Saj nočem, da bi tem besedam vrjel! Misli sam! Prenci članke, katere ti predlagajo tvoji voditelji. Premisli jih dobro! Premisli suha dejstva, fakte! Preišči jih z lučjo zdravega razuma! Računaj z resnico, ne z obljubami! Pa ti ne bo težko najti resnico.

Praviš, kot zavednega delavca je moja dolžnost, da delam za izboljšanje svojega stanu. Bravo! Čast in ponos ti! Tak mora biti danes vsak človek, vzlasti vsak

mož, vsak oče! Toda kot tak imam pa samo eno stranko, en nauk, ki v resnici dela za delavstvo, to je "delavska (?)" stranka—socijalizem, praviš morda dalje.

Premisli ta drugi stavek prav jasno in natančno! Ali je res samo socijalizem "delavska" stranka? Res ti kriči naprej in naprej samo "kapitalizem," "kapitalizem!" Ali je pa radi tega krika "delavska stranka? Ti bode že samo to "kričanje" izboljšalo tvoj kruh, tvoje stanje?

Toliko let že obstoji socijalizem, kaj je pa dosegel za delavstvo? Par ponesrečenih štrajkov, par bombnih atentatov, par nesrečnih eksistenc, nesrečna Rusija, to je vse, kar ima do sedaj pokazati. Ako bi bil res delavska, samo delavska stranka, zakaj ne pusti iz programa vse, kar delavstvo loči? kar povzročuje, da je komaj ena tretjina, ne niti ena petina delavstva v socijalizmu? Zakaj se mu druge štiri petine ne pridružijo? Ali so tam, zunaj socijalizma res sami nezavedni tovariši? sami farški podrepaniki, sami kapitalistovski hlapci?

Brat socijalist, pomisli!

Ako je delavska stranka, ako se ji gre za gospodarsko vprašanje, ako se ji gre samo za izboljšanje stanja ubogega delavca, zakaj odbija od sebe milijone ljudi, ki bi v eem letu dosegli združenje vsega sveta, vseh treznih in poštenih mož za delo za to zboljšanje?

Ako je socijalizem svobodomiseln, zakaj uči suženjstvo? Zakaj ne dovoljuje svobode prepričanja, da vsakdo misli, kar hoče, da je vsakdo vere, kakoršne hoče, da gre ob prostem času vsakdo kamor hoče, ali v "show" ali v "cerkev". Zakaj toliko besne, tako zmerjajo in sramote one svoje tovariše, ki hočejo vero, ki hočejo v cerkev? Če je voditelj brezverec, zakaj moraš biti še ti in sicer na ljubo njemu? Saj še bivši samodržec ruski car ni kaj takega zahteval.

Brat socijalist, pomisli in potem sodi sam! Rad ti vrjemem da misliš dobro. Dobro! Zato pa pomisli, ali pa

tudi ta socijalizem res tako pošteno, tako resno, tako dobro misli s teboj? Ne daj se slepiti s praznimi obljubami.

Visoko je zaslovelo med nami, ameriški Slovenci, ime največjega slovenskega prijatelja delavstva — Dr. J. Kreka. In to po pravici. Nevenljive so zasluge tega moža za slovensko delavstvo. Napačno ga je sodila naša javnost. In ta veliki mož je dvignil v domovini pred kakimi dvajsetimi leti delavsko zastavo, je pridobil čast žuljivi roki slovenskega delavstva, in dosegel je veliko, silno veliko. Še več bi bil, ko bi ga nam bil Bog ohranil pri življenju. Toda ta vrli mož je dvignil slovenskemu delavcu, ne zastavo socijalizma, temveč zastavo resnega in zdravega demokratizma, narodne, razredne in stanovske pravičnosti.

In pod to zastavo te vabi danes tudi največji mož sedanje dobe — predsednik Wilson.

Zato, brat socijalist, praviš socijalist sem. Dobro! Ali veš tudi, kaj se to pravi?

Socijalizem uči n. pr. popolno uničevanje družinskega življenja. Brat socijalist, vprašam te. Ali res veruješ da je zakonska ljubezen, zakonsko življenje grdo nemoralno življenje? da je vlačugarsko, cigansko življenje ideal? Ako praviš, da si socijalist, moraš to verovati in tudi, ker to je nauk socijalizma.

Socijalizem uči, da nimajo stariši pravice do otrok, temveč država. Matere, očetje, vi ljubite svoje otročiče! Ali ste bili že kdaj v kaki sirotišnici. Ne! Pojdite pri prvi priliki in si oglejte te siromačke, brez starišev! Solze vam bodo zaigrale v očeh in vzdihnili bodete: "ubogi revčeki!" Ali hočete, da bi bili vaši otročiči taki revčeki? In vendar oče, mati, praviš "socijalist sem" Ako si pa socijalist, tedaj se s tem izjavljaš za ta nauk. da naj bi vsi otroci postali take sirote, naj bi se vzeli starišem in država naj bi jih vzgojevala — kot sirote! Res hočeš to?

Socijalizem uči, da proč z vsako vero, da treba z vso silo uničevati vero v kako

nadnaravno življenje, zlasti pa še kato-
liško cerkev. Zato gojijo smrtno so-
vraštvo v tebi do vsakega, ki veruje, ki ho-
di v cerkev. Brat moj, ko boš jutri glo-
boko pod zemljo vzdigoval svoj težki
kramp in kopal premog in boš videl poleg
sebe enakega tovariša trpina, ki pa ni
socialist, ki je veren katoličan, poglej mu
naravnost v oči, poglej mu naravnost v
obraz! Ali res ta tvoj sotrpin zasluži
tvojega sovraštva, ker je veren? Ali ni
stašen greh, ako te kdo hujska, da ga ti
sovraži, da ga zaničuje in preganja, ker je
"farški podrepanik?" Povej mi, ali bi se
ti mogel vzdigniti in tega svojega sotrpi-
na ubiti samo radi tega, ker je veren ka-
toličan, ker je drugega prepričanja?
In vendar, socializem ščuva delavca na
delavca, neti sovraštvo, uči prezirati in
zaničevati "nezavednega" (?) katoliškega
sotrpina in to edino radi prepričanja!
Poglej koliko krvi je pretil rdeči jakobi-
nizem na Francoskem, koliko krvi je pre-
lil sedaj v Rusiji. Je res treba krvi, na-
silja v dosego zmage idejam? Ne! Do-
bra ideja zmaga sama. Kšćanstvo je
bilo pobijano in zatirano z ognjem
in mečem, pa je zmagalo. — Toraj
brat socialist, se ti res hoče krvi,
krvi sotrpina; krvi sodelavca? — In vendar
socializem uči, da v dosego svojih name-
nov naj se ne boje socialisti tudi krvi pre-
livati.

Socializem uči, da ne bode preje de-
lavstvo dobilo svoje sreče, predno ne po-

dere vseh katoliških cerkva, ne pobije
in odstrani vseh katoliških duhovnikov.—
Brat socialist, v naselbini, kjer žviš in
trpiš, je morda revna in ubožna slovenska
cerkvica. Ko boš šel prvič mimo nje,
postoj, poglej in pomisli: Ubogi tvoji
sotrpini so si jo z žulji postavili. Pristra-
dali so si jo! Ali jih je kdo k temu silil?
Ne, še prositi so morali dovoljenja, da so
jo smeli postaviti. Vzemimo, da bi se vsi
socialisti vaše naselbine dvignili, prišli,
jo požgali in uničili. Ali bi se ti ne smi-
lili oni sotrpini, ki so si jo v svojo tolaž-
bo postavili? Ali bi te ne boleli od njih u-
ničeni žulji. Bi mogel ti to storiti?—In
vendar, kot socialist veruješ, da je ta rev-
na cerkvica največji zadržek napredka v
vaši naselbini, največja zavira delavskega
blagostanja. Ali res to verjameš? In
vendar, ako praviš, da si socialist, prizna-
vaš s tem, da tudi to veruješ in trdiš.

In še marsikaj takega in enakega.

Zato, rojaki socialisti! Rusija krvavi
na strašni rani, katero ji je vsekali soci-
jalizem. Ruski narod ječi in obupno zdi-
huje vkovan v strašne verige nemške su-
žnosti cel slovanski narod gleda na ško-
do, katero mu je naredil socializem. Ali
ni to dovolj jasen dokaz, da v socializmu
ni naše sreče, ni naše bodočnosti, tem-
več sama tema, samo nesreča, samo go-
rje!

Zato proč od socializma h Krekovemu,
k Wilsonovemu demokratizmu!

SLOVENSKA ŽENA

Zbirati krščanske matere v društvo, v nekak šolski razred, da tako skupno prosijo svojega duhovnega pastirja, da jim kot voditelj dušnega življenja daje potrebnih navodil, naukov, bodril in opominov za vzgojo njih otročičkov in drugih stanovskih dolžnosti — je glavni namen društev krščanskih mater.

Že samo namen, kolike važnosti je za vsako mater, za vsako župnijo.

Društvo ima pa še drug namen!

“Prazno je delo brez sreče iz nebes”, pravi slovenski pregovor.

Kakor imamo zo hojo dve nogi, da moremo hoditi, kakor imamo za delo dve roki, da moremo delati, tako nam je dal Stvarnik dvoje sredstev v roke, da pridemo do sreče: Delaj in moli! Moli in delaj!

Naspametno bi ravnal, kdor bi rekel: Bog mi obljubuje vsega potrebnega, ako bom prosil. Dobro! Šel bom v cerkev, sedel v klop in celi dan molil in Bog mora skrbeti za me!”

Enako nespametno pa ravna na drugi

strani oni, kdor pravi: Meni molitve ni potreba. Delal bom, pa bom srečen!

Dvoje je potrebno! Združevati treba molitev z delom in delo z molitvijo.

Kmetič vesel poseje svoje njive spomladi. Z velikim trdom jih okoplje in opleve poleti. Toda zastonj bode v kljub temu čakal v jeseni na sad, ako mu Bog ne bode dal potrebnega dežja.

Či je pa kje molitev potrebna, potrebna je posebno pri najvišenejšem delu na svetu, pri vzgoji.

Človeška narava, človeško srce je najbolj čudna reč na svetu. Nerazumljivo je pri vsej svoji preprostosti in malenkosti.

Bog je dal človeku prosto voljo in ta prosta volja je njegov vodnik skozi celo življenje. In to prosto voljo je Bog tako zavaroval, da se je ne more prisiliti k nečemu, česar bi ne hotela.

In to mati opaža že takoj pri malem otročičku. Ako otrok noče česa storiti, noče ubogati, noče biti tak, kakor želi mati, ne more ga prisiliti. Naredil bo morda v trenutku iz strahu pred kaznijo, toda, pozneje bode pa zopet ravno tak. Kdor noče biti dober, kdor noče dobro delati, ni je sile, ni je moči, da bi ga prisilila. Kolikrat mati zajoka pred porednim otrokom, dvigne predenj svoje roke in ga prosi. Če otrok noče, pa noče.

Zato je glavna skrivnost vzgoje v tem, da zna mati vplivati na to prosto voljo tako, da se ukloni materini volji, materinim naukom. Toda še nečesa drugega je potreba! Milosti božje! Pomoči od zgoraj.

Tega vsega pa mati dobi — z molitvijo.

O, materina molitev, kako veliko ulogo igra v življenju vsakega človeka! Blagor mu, kdor ima doma mater, ki je mati molitve, ki zna moliti, ki se zaveda, kaj in kolike važnosti je njena molitev za srečno in nesrečno življenje njenega otroka!

Pisatelj teh vrstic je imel pogostokrat priliko biti v družbi najrazličnejših du-

hovnikov, ko je pogovor nanese tudi na stariše. In čul je večkrat, da je ta ali oni priznal, da njegov oče morda ni bil ravno tako dober. Toda nikdar pa še ni čul, da bi bil kak duhovnik rekel: "Imel sem slabo mater." Materina goreča molitev je, ki otroka kakor z obrambenim ščitom spremlja skozi najnevarnejša mlada — tako imenovana nora leta. — Materina goreča molitev, materine solze prejkane v temni noči, pred podobo Marijino, pred katero plapolala rdeča lučka, katero je prižgala materina ljubeča roka, je največji blagoslov za otroka. Misili na sv. Moniko.

Da, materina vroča molitev odločuje marsikak korak v človeškem življenju na pot sreče.

Zato pa blagor človeku, kogar spremlja v njegovem življenju taka materina molitev!

Nasprotno pa, revež, kdor nima te molitve!

In matere navduševati za tako "gorečo materino molitev", ima namen — materino društvo.

Ko so se Izraelci borili s Filistejci, ki so jih napadli z velikansko premočjo, zbežal Mojzes na goro molit. Razprostrl je tam svoje roke in klical božjo pomoč svojemu narodu. In dokler je vstrajal v molitvi, zmagovali so Izraelci. Ko so začele pešati njegove roke, njegova molitev, zmagovali so sovražniki. In sv. pismo pripoveduje, da sta prišla dva angelja, ki sta podpirala njegovi roki.

Tak angel, ki bi tebi mati, podpiral tvoje roke, da bi se ne utrudile v svoji "goreči materini molitvi" za svoje otročiče, ko se bore po svetu s strastmi, s svetom in slabim nagnenjem — je materino društvo.

Kako vzvišen je zopet ta namen lepega društva krščankih mater.

IZ SLOVENSКИH NASELBIN.

Barborton, O. — Rev. Fr. Ažbe, duhovni vodja K. S. K. J., je obiskal naselbino in ji dal priliko, da so rojaki opravili svojo velikanočno dolžnost. Upamo, da se jim bode v najkrajšem času poskrbelo stalnega duhovnika, da bodo nadaljevali začeto delo, katerega so se lani lotili s tolikim navdušenjem.

Lorain, O. — Naselbina se pridno pripravlja, da bode dostojno proslavila slovesnost nove svete maše svojega rojaka Rev. Anton Bombača.

Cleveland Newburgh, O. Na poziv blagega gospoda župnika Rev. J. Omana se je nad 300 otrok priglasilo v društvo "Marijinih otrok za mesec maj", katerih dolžnost je vsaki dan iti k svetemu obhajilu skozi celi šmarniški mesec! Kako je to lepo! Čast Vam, mladi junaki! Tako treba! Naši vojaki so šli v trenče, da se bodo borili za svobodo narodov proti kru-

temu tiranstvu. Odraščeni ljudje prispevajo za razne vojskine potrebe, podpisujejo Liberty Bonde, dajejo miloščino za rdeči križ, šivajo za ranjene vojake. Ali naj samo otroci bodo brez dela v tem velikem času? Ne! "The second line trenches" so še prazne. Toda the "second line" so silno važne za one v first line," katerih prsi so naravnost pred bajoneti in puškami in kanoni sovražnikov, in sicer za njih varstvo, njih pomoč v tem strašnem boju. — In the second line trenches" so — molitev! "For God and for country", je klic cele Amerike! Dobro! Otroci, ne morete v "first line", toraj vsi v "second line"! In mali junaki v Newburghu v Clevelandu zaslužijo gotovo vse priznanje, da so šli tako junaško v te "trenche" in hočejo vsaki dan žrtvovati nekoliko spanja, nekoliko truda in iti za vojake k vsakdanjemu svetemu obhajilu! — Mladi čitatelj, ali bi ne hotel še ti iti v

te "second line trenches?" — Za mesecem majem pride lep mesec Srca Jezusovega! Kaj pa, ko bi Newburški junaki nadaljevali ta boj tudi v juniju, njim bi se pa pridružili še drugi junaki patrioti po celi Ameriki? — Bomo strička v Malem Ave Maria prosili, da malo poagitira med našimi otroki.

Eveleth Minn. — "Društvo Krščanskih Mater" izborna deluje, da služi lahko vsem drugim materinim društvam po Ameriki za zgled. Čast Vam, zavedne krščanske matere! 14. aprila so imele zopet zabavo, pri kateri so naredile čistega dobička za cerkev nad \$300.00

Joliet, Ill. — 5. maja je bil lep dan za slovensko župnijo svetega Jožefa. Ponočil se je zopet tisti sicer stari, vendar vedno lepi, vedno v srce segajoči prizor, ki vidimo božjega Zveličarja sedeti utrujenega ob potu, pa matere hite k njemu s svojimi maličkimi — slavnost prvega svetega obhajila. Okrog 60 otročičkov je prvič šlo nasproti temu Jezuščeku, ki jih je ljubeznjivo sprejel v objem svoje ljubezni in jih blagoslovil. "Amerikanski Slovenec" piše o tem jako lepo:

Marijin mesec je. Kaj je ljubše Mariji in njenemu Sinu, kakor, da mladina ostane čista. Darujte jo Bogu in izročite jo prečisti Devici popolnoma v varstvo. Skrbite in molite, da ostane čista, kakor na dan prvega svetega obhajila. Krstna nedolžnost zgubljen, umazana, se ne da nikoli več očistiti, da bi bila tako lepa, kakor prej, predno je bila prvič omadeževana. Zato je zapovedal papež Pij X., da se prične dolžnost za mladino, da prejme sveto obhajilo o velikonočnem času, ko se začne zavedati pameti in razločuje sveto hostijo od navadnega kruha, to je okrog sedmega leta; morda tudi prej ali malo poznej, ne pa poznej, kakor do devetega leta. Zato pravi veliki papež, da je želja Jezusova in svete cerkve da prejema verniki sveto obhajilo pogosto, če ne vsak dan. Začnite jih toraj pošiljati

k svetemu obhajilu takoj po prvem svetem obhajilu. Gotovo bodo šli z veseljem, če jih pokličete o pravem času. Jutranji zrak jim ne bo škodil, ampak jih vtrdil. Tudi ne bodo imeli potem zaspalih glav za učenje. Ne recite, da boste počakali, da malo odraste. Kratka izkušnja že kaže, da ni mogoče pripraviti otroke, ki so le nekoliko odrasli, k večkratnemu prejemanju najsvetejšega zakramenta. Kmalu se jih prime slab zgled, boje se posmehovanje tovarišev. Čimbolj se jim govori o sadovih svetega obhajila, tembolj redko ga prejema. Sedaj so še navdušeni. Kužite železo, dokler je vroče.

V Collinwoodu je umrla Agnes Černe, blaga mati in izvrstna katoliška Slovenka. Bila je zastopnica altarnega društva. Naj v miru počiva!

Hesperia Mich. — Rev. John Plaznik, znani slovenski pisatelj in duhovnik iz Jolietu Ill., je obiskal slovenske rojake v Hesperia, Mich. in jim dal priliko, da so opravili svojo velikonočno dolžnost. Rojaki so blagemu gospodu hvaležni za njegov trud in požrtvovalnost, kajti vedo, kako neumorno častiti gospod dela doma v župniji, zlasti pa s svojim spretnim persom.

Bridgeville, Pa. — Krasna je naša cerkva sedaj, ko je prenovljena. Tudi drugače župnija lepo napreduje pod vodstvom našega ljubljenega župnika Rev. Albina Moder. Zlasti krasni so vspehi, katere je že dosegla naša župniška šola, za katero se naš gospod župnik toliko trudi. Imamo celo drugoverce v naši šoli ker se v naši šoli tako red drži in se otroci ne samo uče, temveč tudi vzgajajo v pristno katoliškem in ameriškem duhu.

Cleveland, O. — V cerkvi svetega Vida je bila 40 urna pobožnost, katere so se župljani v krasnem številu udeležili. Samo pri svetih zakramentih jih je bilo nad dva tisoč! To je krasni uspeh, na katere-

ga je gospod župnik Rev. Jernej Ponikvar lahko ponosen, ker kaže kako vpešno je njegovo delo in njegov trud. Voditi toliko župnijo in tako velikansko šolo, to ni malenkost. Duh župljanov se posebno lepo kaže pri obhajilni mizi, ki je vsigdar polna. Gospodu župniku Ponikvarju, kakor župniji svetega Vida častitamo!

Calumet Mich. — Ave Maria se mi jako dopade, ker daje lepe nauke starim kakor mladim. Človek se mora včasih zajokati, včasih pa zasmejati. Komaj ga čakam. Ko pride, pustim vse delo svoje in ga hitim pregledovati. Čes kaj bode pa danes kaj novega povedal? Velikrat mi solze oči porose, ker mi je je sin v vojski. Upam, da bode list Ave Maria še veliko napredoval in da ga bom še dolgo sprejemala.

Katarina Štrucel.

Pittsburgh, Pa. — Jaz nisem dolgo časa naročnica vašega lista. Ali danes obžalujem zamudo, da ga nisem že preje poznala, zato ker sem spoznala, koliko je vreden. V tem malem času, ko ga sprejemam, pa mi je že veliko dobrega storil. Ne morem tukaj razložiti vsega. Samo toliko naj povem, da sem bila ta čas že trikrat v stiski in po pisanju Ave Maria sem dobila posebno zaupnaje, do Marije, pa sem se res k nji vse trikrat zatekla in vsakokrat dobila sem pomoč. Ko smo imeli pri nas v Pittsburghu misijon, sem v začetku mislila, da se ga ne bom mogla udeležiti. Mož mi je bil tako bolan, da smo mislili, da bode gotovo umrl. Zatekla sem se k Mariji in ne zaman. Zboljšalo se mu je kar naenkrat tako, da sem šla popolnoma lahko k svetem misijonu in — kar je najbolj čudno — tudi možu se je tako zboljšalo, da je v soboto pred sklepom že sam lahko šel v cerkev in opravil sveto spoved. Že predno smo se naročili na list Ave Maria smo bili v stiski, pa smo med drugim obljubili, da bomo še nadalje naročili list Ave Maria in dobili smo pomoč. Da, dragi bralci in bralke lista Ave Maria, toliko sem skušala, da ima list Ave Maria posebno privlačno silo. Prosim priporočajte ga povsodi in vsakemu in vsakdo vam bode hvaležen, ki ga bode spoznal, kakor sem jaz. — Sedaj naj pa še povem kako imamo sedaj lepo pri nas v Pittsburghu po obeh svetih misijonih. Kako lepa so ta cerkvena društva, katera smo dobili kot spomin na misijone. Kako smo hvaležni našemu dobremu gospodu župniku, da nam jih je ustanovil. Kakor bi bila druga fara tako se mi zdi sedaj. Res je to velik trud in delo za našega gospoda župnika Rev. I. Mertelna, toda Bog jim bode plačal. Imeli smo tudi hirmo. Naši otroci so bili tako veseli vsega tega. Naj še omenim, da smo Pittsburžani tudi zelo hvaležni onemu, ki nam je zasadil ta društva v našo

župnijo, in to je misijonar, Rev. Kazimir Zakrajšek.

Marija Gašperič.

Warwood W. Va. Mrs. K. — Oprostite, da ne bomo priobčili dopisa. Hvala Vam za lepe besede. Mi smo povedali svoje, ker smo bili prepričanja, da smo to dolžni svojemu dobremu imenu in svojim naročnikom in prijateljem. Pozdravljeni.

Batesville Ind. — Gospod urednik! — Prav prisrčno Vas pozdravim in prosim, ne odnehajte, ampak le naprej po začrtani si poti nevstrašeno, kajti niste sami! Veliko nas je za Vami s celim srcem. Če smo sedaj že delali za list Ave Maria, bomo od sedaj naprej še boljše. Da, možje in žene, vsi pojdemo na delo za lepi naš list Ave Maria! In pa knjige Zveze, kako so lepe. — Tukaj imamo dva duhovnika iz reda Sv. Franciška, in celo mesto je jako lepo in tako složno žive ljudje, da je veselje. Tu je nekako 2800 prebivalcev. Tudi med katoliki in protestanti je lepa sloga. Človek bi ne vedel, če je kaj drugovercev tukaj, ko bi ne videl njih cerkva. V slogi žive med seboj in celo protestantje pridejo v katoliško cerkev in se jako lepo obnašajo. Posebno veliko jih je bilo na Božič pri prvi sveti maši, in tudi na velikonočno redeljo. Res lep zgled našim rdečkarjem po nekaterih naselbinah, ki ne samo da sami ne gredo v cerkev, temveč se še iz druhih norčujejo, kateri äredo. Pozdravljam vse čitatelje Ave Maria.

Frank Zdravec.

Collinwood, O. — Nihče se ne oglasi iz naše naselbine v Collinwoodu v Vašem listu dasiravno nas je veliko faranov in dobrih katoličanov kakor mož tako žena. Tako se je pokazalo 5. maja. Pred petimi leti je namreč pokojni g. župnik Rev. P. Hribar ustanovil oltarno društvo, katero je prav dobro vspevalo. Veliko naših žena in deklet je vstopilo v to društvo. Dne 4. maja smo pa imeli blagoslov nove krasne zastave s podobo Marije pričište Device sv. rožnega venca. Zastavi sta kumovala naš vrlji Frank Ivančič in njegova soproga, za kar jima iskrena zahvala in za krasen trak, katerega sta darovala. Bil je v resnici krasen prizor, ko smo videli toliko zavednih katoliških mater v sprevodu, ki se je pomikal iz šole v cerkev. Zastavo je blagoslovil č. g. voditelj šolskih sester naše šole. Po blagoslovu je imel krasen govor v angleščini, pa kar je imel še jako pomenljiv govor naš č. g. župnik Rev. I. Škur v slovensčini. Povedal je, da ga veseli, ko vidi pred seboj toliko zavednih žena, ki se zavedajo svojega prepričanja da pokažejo tudi na zunaj svojo vero. Povedal je tudi, da, dokler bode toliko katoliških mater častilo Najsvetiši zakrament, se še ni bati, da bi sovražnik podiarmil našo župnijo in naselbino dasiravno je mogočen in jih je veliko, ki delajo zakone za boj proti veri in cerkvi. Po blagoslovu zastave, vršil se je banket v novi šoli, katero ste gotovo vi-

deli, gospod urednik, ko ste bili zadnjč tukaj. K sklepu pozdravljam vse naročnike Ave Maria, kakor tudi članice oltarne družva in jim želim obilo uspeha v tem letu pod njihovo zastavo. Le tako naprej in zmaga je gotova! Tebi, list, pa želim obilo novih naročnikov.

John Mesec, zastopnik.

Sheboygan Wisc. Pri nas je glede odbora družva mož Najsvetejšega Imena ostalo vse pri starem. Ker je družvo začelo poslovati pozno v jeseni, se je stari odbor samo potrdil. Duhovni vodja Rev. Jakob Černe, Predsednik Frank Mikolič, Tajnik John Udovič, Blagajnik Jos. Juranko, Maršal Mihael Progar.

—o—

RDEČE KOPRIVE

Mr. Kristan naj nam odgovori na sledeče vprašanje: Ali ve, kdo je tisti avstrijski "lajtenant" ki je nekako šest dni po napovedi vojne, ko so bile vse meje države že zaprte leta 1914 dobil od v avstrijske vlade potri list (pas) za odhod v Ameriko? Ko je bila že cela vrsta "izdajalcev" zaprta? Ko dobimo ta odgovor, vprašali bomo še dalje. Imamo še nekaj prav važnih vprašanj.

Bog se nas usmili in odpusti nam! — Kako grozno je delovanje našega nesrečnega Kondata, naj navedemo tukaj samo iz ene številke sledeča strašna bogokletja: "bog je sučenj farjev" — "Glavni uzrok vojne so farji in bog." "Gorje, katerega je povzročila vera v ničnega boga je silno. . ." "Katerega drži samo strah do posmrtnega krvnika. . ." "Proč z vero v neusmiljenega trinoga na božjem prestolu!"

Strah nas je ponatisniti ta strašna bogokletja! Vendar, ker se kar še dobe zaslepljeni med nami, ki hodijo v cerkev in tudi k svetim zakramentom, pa imajo ta peklenski list naročen, se nam zdi primerno jih opozoriti samo na bogokletja, katera so bila priobčena v eri izdaji tega lista. Če ima človek samo še iskrico vere v Boga, ali more tak list sploh v roke prijeti? Ali ni dolžnost vsakega katoliškega moža, da dela na vse kriplje proti takemu listu? — Može družva Najsvetejšega Imena, tu imate veliko polje delavnosti! Na noge! — Vsi verni Slovenci, mi pa nasprotno: kolikor boli našega ljubeza Boga v nebesih ti sirmaki preklinjajo, toliko bolj ga mi častimo in recimo pogosto: Češčen bodi Bog! Češčeno bodi njegovo presveto ime! "Svet, svet, svet si ti o Bog!" — In pa še eno: toliko bolj se trudimo, da bomo razširili družva Najsvetejšega Imena po vseh slovenskih naselbinah! Naselbine, na noge! Može na noge! Vidite, kaj počenja satan po svojem pomagaču proti Vašemu Bogu! Morete to mirno gledati? Mirno trpeti?

Nekega bivšega predsednika družva Sv. Frančiška v New Yorku svarimo, naj se lepo zatajuje in naj ne bode preglasen. Drugače ne bode težko mu preskrbeti "prosto stanovanje", za čas vojske v kaki kempi, kjer so zaprti špijoni in apostoli nemštva. Lahko cmokne z obema nogama tja, kakor se je nekje čitalo, da je že z eno stal.

Konda ima silni "rešpekt" pred Rev. K. Zakrajškom. Zato ga slovesno proglašva za "inteligentnega človeka." "Vi kot inteligentni mož", mu pravi — No g. Konda, nas prav veste da dajete našemu uredniku tak poklon veste, kaj bi pa bilo sedaj dosledno? Da bi Vi rekli: Rev. K. Zakrajšek je inteligentni človek, toraj ne more biti res tak humbug, za kar se on tako navdušeno bori, toraj ako imam kaj razuma, mu moram slediti tudi jaz. Da, da, g. Konda marsikaka molitev gre proti nebu tudi za Vas, da bi se Vas ljubi Bog usmili in Vam dal spoznanje, predno bode prepozno. Mi sovražimo vaše satanjsko početje, sovražimo strašno pohujšanje, katerega dajate svojim nesrečnim žrtvam, toda vas, t. j. vašo ubogo dušo po pomilujemo, ker tudi za njo je tekla presveta Kri Kristusova.

Na "mejdan" pozivlja urednik G. S. našega urednika, na "mejdan" o resnicah sv. vere. — Ne! G. Konda, s človekom ki je "hudobne volje," ki sredi največjega dreva trdi, da je tema, ne, da je noč, s človekom, ki ima odprte oči, pa noče videti, s takim človekom se mi sploh ne menimo ne. Takemu kaj dokazati je nemogoče. Znani romanopisec Zola je rekel o sebi "Preje bi znorel, predno veroval." — Tako je tudi z Vami! Vera je dar milosti božje — in to ste vi izgubili, od tod to vaše satansko sovražstvo do Boga. Vera je deloma stvar razuma, in ta vaš razum je zmešan, ni jaser. Vera je pa tudi stvar volje — in ta je pa slaba. Vi veste resnico, pa jo skušate zatajiti, vi veste, kam peljate svoje nesrečne žrtve, vi dobro vidite njih pogin — in vendar greste dalje — Ne, s takim človekom je vsak resen pogovor — nemogoč. — Ako se vam je pa res stožilo po resnici, potem pa prijatelj za malo svoto denarja dobite cele skladnice knjig vseh jezikov, spisanih od veliko bolj učenih mož, kakor je pa naš urednik in tam boste našli v odgovor na vsako vaših vprašanj, ne kak članek, temveč cele kupe knjig in razprav.

"Ker ste intelgenten mož, ste svobodomislec", piše nesrečni Konda našemu uredniku. — Da, res je kot intelgenten človek mora biti vsakdo svobodomiseln, t. j. gentleman, ki da vsakemu svobodno mišljenja in nikogar ne zmerja, psuje, in ne daje grdih imer nikomur radi njegovega prepričanja. Demokrat gentleman ne bode nikdar republikanca zmerjal radi tega, ker je republikanec in nasprotno. Zato smo pa že večkrat trdili, da vi niste gentleman, ja ker niste gentleman tudi inteligentni niste.